

KERMIS

Door: Marieke Jansen - Kellendonk



Dit weekend is er kermis in 't dorp. Voor mijn klas 'het uitje' van het jaar, zeker nu ze de leeftijd bereikt hebben dat ze zelfstandig mogen gaan. In de klas merk ik dat de kermis de nodige gespreksstof oplevert: Wie gaat er? Wanneer? Hoe laat? Hoe lang? Welke attracties zijn "cool"?

Het is duidelijk dat dit onderwerp niet voor mijn oren bedoeld is, gezien de locaties waar en de momenten waarop er met elkaar over gesproken wordt.

Vrijdagochtend tref ik Pim verward in een heftig discussie op de gang. Het gesprek stopt zodra ik erbij kom staan. Ik zie aan het verhitte gezicht van Pim dat er iets niet in orde is.

Ik vraag wat er aan de hand is. Als daar geen reactie op komt, zeg ik, dat ik allang weet dat het over de kermis gaat. En dat het in ieder geval interessanter moet zijn dan de les die ik op dat moment aan het geven ben.

Na enig aarzelen komt het hoge woord eruit. Pim wil zaterdag met een groepje mee naar de kermis. Alle kinderen van het groepje vinden dit goed, behalve Sam.

Pim blijkt al de hele week één voor één de kinderen van dit groepje mee naar de gang of de wc te hebben getrouwd om daar een pleidooi af te steken over waarom ze hem mee zouden moeten nemen.

Hij heeft zowaar iedereen overtuigd, behalve Sam, die voet bij stuk houdt.

Ik denk dit varkentje wel even te wassen. Ik zeg dat ik naar Sam zal gaan om te vertellen dat hij niet zo flauw moet doen.

Het gesprek met Sam is echter niet zo eenvoudig als ik mij heb voorgesteld. Sam erkent dat het vervelend is voor Pim. Hij zou zelf ook niet in zo'n situatie willen belanden, maar het blijft een 'nee'. Volgens Sam denkt de rest van het groepje er net zo over, maar durven ze dat niet te zeggen.

Ik ben even van mijn stuk gebracht. Ik besluit de rest van het groepje erbij te halen en hen naar een eerlijk antwoord te vragen. Dit maakt het alleen nog maar erger. Zij vertellen dat ze door de directe benadering van Pim, niet durfden te zeggen dat hij niet mee mocht.

Het is nu helemaal over en uit voor Pim.

Pim zit huilend in de kring. Boos vraagt hij waarom ze dit niet eerder tegen hem hebben gezegd. Dan had hij tenminste nog iets anders kunnen regelen.

Als het tijd is om naar huis te gaan, vraag ik Pim nog even te blijven. Ik wil hem troosten, maar hij is ook boos op mij. "Als jij je er niet mee had bemoeid, dan was er niets aan de hand geweest." "Misschien heb je wel gelijk," zeg ik.

De volgende avond weet ik het zeker, als ik Pim én het groepje op de kermis tegenkom. "Ha juf!", begroet hij mij vrolijk. "Wat goed jou hier te zien!", zeg ik oprecht, maar enigszins verbaasd.

Ik besluit niet verder door te vragen en voortaan te vertrouwen op de kwaliteiten van Pim. ■

Marieke Jansen-Kellendonk
 Marieke_Kellendonk@hotmail.com